

Yara

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Eylül 2021

Maviden mısırlar bahşetti Rabbim...

İçine gizlendiğim kovuk ve saklı tebessümler edindiğim bir muhtıra ve işte vardığım o kuşluk vakti.

Hazanın tozları üstümde.

Hüznün sırdaşı kalemse sürmekte izini huzurun.

Dirayetim ve kefen bezimden yağan bir yağmur gibi oysaki yaşamak için var nedenlerim ve bağdaş kurduğum o koltuk.

Semaverde demlenen çay bense semazeni olmuşken demli duyguların ve tek içimlik değil hiçbiri ne de olsa ömürlüktür benim acılarım ve sözcüklerim.

Pervanesi olduğum duygular...

Öyle kolay değil hani duyumsadığım ve duyduğumdan öte içimde yanıp sönen İlahi bir ışık iken gözlerimi kamaştırın İlahi Aşkın varlığı.

Hutbelerde saklı gizem.

Gizimde saklı kendime ettiğim sitem.

Ve sinem.

Ah, sinemde yaşayan bir kuş gibi başını b/ağladım acılardan derlediğim bir günce ve yola koyulduğum, kimi insan ise yoldan çıkan bense çoktan çıkarmışken kendimi gözden önceki ömrümde.

Defalarca doğup öldüm ben ve annem önce öptü kaderimi sonra doğurdu beni tabiri caizse Süreya'nın sirayet ettiği şiirlerde.

Yokluğuma talip ve de tabibiyim de varlığımın.

Gönlümde uçuşan sureler ve Rabbim tek sırdaşım.

Üzerine uzandığım ranzam asla sahip olmadığım.

Ve ekinler biçtiğim ektiğimse dünüm ve edindiğim bilgiler öğrenci olmaya doyamadığım bir hayatın da ikbali iken o kesif sessizlikte bile kulak misafiri olduğum iç sesimden artık mustarip değilim ve işte kalp gözümle yaşıyor ve seviyorum ben.

Ne hancıyım ne yolcu.

Bir kapıdan girdim ve kovuldum arka kapısından hayatın bu sefer bacadan daldım ben yeni ömrüme sükûnet dilediğim her izlek her zaman aralığında varsa yoksa doldurduğum o boşluk ve sineme yağan kar ve işte yıldızlardan dilediğim mehtabın beni sevmesi aslında yürekteki yakamozdan ördüğüm cümleler elbet huzuruna çıkmak adına acele ettiğim Rabbim iken tek koruyucum ve sırdaşım.

Gün bitti.

Ah, ömür bitti.

Aslında başındaydım ben hikâyenin.

Ve asla bir hikâye kahramanı olduğumu fark etmedim önceki hayatımda.

Sınandığım.

Sindiğim ve içimdeki siren sesi.

Simam ve siması tanıdık duygulardan yeni benler ördüğüm ve biz olmanın imkân dâhilinde olmadığı tek kişilik savaşımında siperde saklanıp da usulca severken.

Usulen sevenlerden olmadım olmam da asla.

Üslubum bazen sert olsa da içimdeki huysuz çocuktan sormayın sakın beni ne de ahvalimden çünkü ben kurşun ağırlığında acılarla seken bir kurşun askerim ve beynimin de emir eri iken ve işte karargâhımda bir ileri bir geri gidip geliyorum ve bahtıma değil tahtıma da talip olan kimse şaşkınlıkla izliyorum çevremi.

Kıstasımsa.

Kısasa kısas diyenleri de aklım almazken.

Ve işte gecenin kısık gülüşü.

Belki de sofrada serili tabak tabak dolusu kısır kimine göre kısır döngü bense şeffaf duygularıyla bazen gizini de izini sürdüğüm bir hazan düşünüyüm.

Hüznüme de düşkün ne de olsa mutluluğum uzun sürmüyor tam kahkahalar atarken içimdeki çocuk ve işte mutluluğun diyetini ödediğim bir aralık.

Gölgem.

İçimi böldüğüm gönyem.

Güya sevenler.

Gökte saklı tüm yıldızları sahiplenmek isterken.

Anladım ki mehtaba öykünüyorum ve yıldız kimliğimi değil aydınlık kılan yüreğimi seviyorum.

Mehtap da benim yıldız da.

Gül de benim karanfil de...

Talip olduğum sonsuzluğun sayacında takılı bir ibare ya da ibreyim ve işte bitti derken yeniden başlıyorum hikâyeme.

Zemherilerde açan çiçek de benim çölde açan da.

Kapanansa yaralarım en çok da ben iken yaralarımından mesul ne de olsa severken yaralandım ben ve şimdilerde yamalıyorum göğsümdeki siperliği ve gözümü kararttım artık yaşar ve severken ve işte pimini de çektim duygularımın artık saklayacak hiçbir yaram yok çünkü baştan aşağı bir yarayım ben yâd ettiğim rahmetle ve sevgiyle ve özlemle...